

Klipp og lim-originaler

Objekter laget i papp og papir mimer bruksgjenstander. *Mariann Enge* ser dem som kunstens humoristiske hevn over det statusbegjæret som kleber ved enkelte designs.

Det kan se ut til å ha gått litt hardt for seg i Agder Kunstnerforening. Åsil Bøthuns utstilling ser ved første øyekast ut som spor etter en fest hvor noen har gått løs på inventaret og hvor minst én av gjestene har gått ut i strømpelsten og etterlatt seg vesken. Vesken, som til forveksling likner den svært kostbare «Birkin-vesken» til Hermés, synes å ha smeltet utover gulvet, men bortsett fra denne storknede dammen, ser det ikke ut til å være noe galt med objektet. Litt lenger bort, henslengt, ligger et par sorte høyhælte Christian Lacroix-sko, og i hjørnet av rommet har en sort Arne Jacobsen-stol knelt fullstendig. *Arne on Ice* heter dette arbeidet, og det ser faktisk ut som om Jacobsens ikonerklærte stol har gått i spagaten på isen, den ligger med sprikende bein. Ved neste

hjørne står det et par sorte Hunter-støvler, fylt med noe sort – det kan se ut som olje, tjære eller maling.

Jeg føler meg, så langt, rimelig trygg på at det er en kunstutstilling jeg oppholder meg i. Ingenting her er de virkelige merkevarene som de utgir seg for, da vesken, skoene og stolen er *minutuost* uførte kopier. Eller rent faktisk, kopier av kopier; i et intervju har Bøthun fortalt at hun ikke hadde råd til de originale objektene, og derfor som mal i stedet brukte kinesiske kopier. Bøthuns skulpturer, laget av papp, papir, lim, sparkel og maling, er svært troverdige. Fremfor to av arbeidene tenker jeg at noen har glemt å rydde; de to stolene gjør meg usikker, og det er lett å forestille seg hvordan noen i farten kunne falt for fristelsen til å sette seg, med et katastrofalt resultat, for *Chair with persian carpet* og *Chair with Stelton* inngår ifølge verkleisten i utstillingen.

Den lett melankolske utstillingstitelen, *I always wanted to be like you*, kan oppfattes som en antydning av at Bøthuns etterlikning av populære designgjenstander er motivert av et ønske om å være som en annen, eller med den franske filosofen René Girards

Åsil Bøthun
I always wanted to be like you

Agder Kunstnersenter,
Kristiansand
28.01.2011 - 19.02.2011
Skulpturer av papp, papir,
lim, sparkel og maling.
Priser: 6000 - 17 000
www.agderkunst.no

Åshild Bøthun
Table with Persian Carpet
Diverse materialer

Ashild Bothun
Hunter feeling blue
Diverse materialer

Chair with Steilton
Diverse materialer

begrep, motivert av et «mimetisk begjær»; et begjær som ikke egentlig er rettet direkte mot objektet, men som hermer andre menneskers begjær. Objektene Bothun har kopiert i papp og papir har det til felles at de ikke bare nyter en viss allmenn anerkjennelse som kvalitetsprodukter, men også at deres fremste funksjon, ut over selve bruksområdet, er som identitetsbyggende markører; de signaliserer en viss borgerlighet; kombinasjonen av velstand og danning. De er forbundet med en viss klassesammenheng og er langt fra tilgjengelige for alle, selv om den nåværende statsministerens kone polemisk har hevdet at «alle» i dag har en Jacobsen-stol. Nettopp denne omdiskuterte stolen, i kombinasjon med de tilsynelatende oljefylte Hunter-støvlene, synes å forankre utstillingens samfunnskritiske potensial i en samtidig norsk kontekst, hvor mange er blitt rikere og opptatt av å skaffe seg slike statussymboler – samtidig som de sosiale forskjellene er økende.

Når jeg føler en mørk fryd over Bothuns utstilling, er det fordi den nærmest barnlig begjærende gesten som ligger i hennes nitide etterlikning av forfattede objekter, kombineres med en slags kunstens humoristiske hevn over statusgivende kunstindustri – og i en videre forstand, også et spark mot de samfunnsstrukturene denne industrien kan sies å bekrefte. Med sine appropriasjoner «stjeler» ikke Bothun bare det patenterte designet, hun frarøver også gjenstandene den opprinnelige bruksfunksjonen som har definert dem. Og i forhold til originalobjektene, som med sin symbolske merkevareverdi i prinsippet kan reproduseres i det uendelige, virker Åsil Bothuns materielt sett fattigslige versjoner paradoksal nok mer eksklusive. For kopiene hennes er ikke bare originale konseptuelt sett, de er jo også, som håndlagde kunstverk betraktet, reelt sett unike.

Mariann Enge